

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa B. B.

przeciwko A. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach

Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany A. G. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 marca 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania, a ponadto przydatne dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Należy mieć bowiem na uwadze, że skarga kasacyjna została oparta wyłącznie na pierwszej podstawie kasacyjnej (naruszenia przepisów prawa materialnego), gdy tymczasem sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne dotyczy kwestii nierozpoznania przez sąd istoty sprawy, a więc kwestii natury procesowej (por. art. 386 § 4 k.p.c.). Konsekwencją nierozpoznania istoty sprawy było bowiem – według pozwanego – brak wyjaśnienia, co składało się na wierzytelność poddaną do potrącenia. Zagadnienie prawne przedstawione w skardze kasacyjnej wobec niepodniesienia właściwych zarzutów procesowych, w ramach których można kwestionować ograniczenie zakresu przeprowadzonego przez Sąd drugiej instancji postępowania dowodowego, jest więc nieprzydatne dla rozstrzygnięcia zasadności zarzutów wypełniających wskazaną w skardze podstawę kasacyjną.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia stwierdzić również należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystraczające motywy, które pozwalają na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu

oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy bowiem uwzględnić, że zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego podlegają ocenie na podstawie faktycznej przyjętej przez Sąd drugiej instancji, którymi – zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. – Sąd Najwyższy jest związany. Z ustaleń tych nie wynika, aby dokonane przez pozwanego na nieruchomości nakłady miały charakter koniecznych, o których mowa w art. 226 § 2 k.c. Powołane w skardze kasacyjnej zarzuty nie są także właściwe do kwestionowania wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy zasądzzonego od pozwanego, gdyż kwestii tej w ogóle nie dotyczą.

Wskazać należy, że nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

[l.n]